

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIV^e KAMER

A R R E S T

**nr. 267.471 van 11 augustus 2026
in de zaak A. 248.610/XIV-40.231**

In zake: de BV H.
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Johan Vande Lanotte
kantoor houdend te 9030 Mariakerke
Durmstraat 29
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

INTERCOMMUNALE LEIEDAL
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Sofie Logie en Jasmine Coppens
kantoor houdend te 8500 Kortrijk
Beneluxpark 27B
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 13 juli 2026, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van “de gunningsbeslissing met betrekking tot het verlenen van een concessie voor diensten: exploitatie van een regionaal deelfietssysteem in de regio Leiedal van 26 juni 2026, die op 30 juni 2026 aan verzoekende partij werd meegedeeld”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking van 13 juli 2026 werd, in samenspraak met het aangeduide lid van het auditoraat, de procedurekalender vastgesteld.

De verwerende partij heeft een nota met opmerkingen en een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 5 augustus 2026.

Staatsraad David D’Hooghe heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Johan Vande Lanotte, die verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Jasmine Coppens, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Thomas Maes heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De vordering heeft betrekking op de gunningsbeslissing die werd genomen in het kader van de concessie van diensten, uitgeschreven door de Intercommunale Leiedal, betreffende de “exploitatie van een regionaal deelfietssysteem in de regio Leiedal”.

De concessie wordt gegund op basis van “een sui generis onderhandelingsprocedure met Belgische bekendmaking. De plaatsingsprocedure verloopt in één fase, waarbij de selectie en de gunning in eerste instantie in één fase worden beoordeeld”.

3.2. Het bestek bepaalt uitdrukkelijk dat het gaat om een concessie van diensten, en dat de wetgeving betreffende de concessieovereenkomsten van toepassing is:

“1.4 Toepasselijke wettelijke bepalingen

Zijn onder meer van toepassing op deze concessie (alsmede eventuele latere wijzigingen):

- Wet van 17 juni 2016 betreffende de concessieovereenkomsten.
- Wet van 17 juni 2013 betreffende de motivering, de informatie en de rechtsmiddelen inzake overheidsopdrachten en bepaalde opdrachten voor werken, leveringen en diensten en concessies.
- Koninklijk Besluit van 25 juni 2017 betreffende de plaatsing en de algemene uitvoeringsregels van de concessieovereenkomsten.
[...]"

3.3.1. De concessie beoogt in het algemeen de volgende doelstelling:

“Intercommunale Leiedal draagt aan de concessiehouder de conceptie, het oprichten en de exploitatie op van een back-to-many deelfietsensysteem met elektrische (en eventueel gewone) fietsen in de regio Leiedal. Deze opdracht kadert in het voorzien van Vervoer op Maat (VoM), waarvoor Leiedal als penhouder is aangesteld vanuit de vervoerregio Kortrijk, alsook een aanvullend aanbod deelfietsen (waarvan zowel gemeenten als bedrijven gebruik kunnen maken).”

3.3.2. Centraal staat het onderscheid tussen, enerzijds, het ‘basisnetwerk’, en, anderzijds, het ‘aanvullend netwerk’:

“Het deelfietssysteem omvat geen vastgesteld aantal fietsen, maar enerzijds een ‘basisnetwerk’, met daarin een minimaal aantal basislocaties met een minimaal aantal fietsen per locatie. Voor de vervoerregio Kortrijk worden minimaal 41 basislocaties opgenomen. Het is aan de aanbieder om een concreet aantal fietsen (elektrisch) voor te stellen binnen deze basisnetwerk, in een back-to-many-systeem.

Daarnaast kan het deelfietssysteem een nog onbepaald aantal bijkomende locaties en fietsen omvatten als onderdeel van een ‘aanvullend netwerk’, waar gemeenten en bedrijven binnen de regio kunnen optreden als opdrachtgever voor deze locaties en fietsen. Hier kunnen eventueel ook niet-elektrische fietsen voorgesteld worden, alsook de mogelijkheid om plaatselijke via een back-to-one-systeem fietsen te voorzien in functie van specifiek gebruik.

Volgens de huidige inschatting zal het deelfietsensysteem tussen 200 tot 300 fietsen omvatten. Deze inschatting wordt louter indicatief meegegeven teneinde kandidaten toe te laten zich een beeld te vormen van de omvang van de concessie en biedt geen garanties of verbintenissen vanuit de aanbestedende overheid.”

Dit onderscheid vertaalt zich ook in de prijsvaststelling:

“Onderhavige concessie heeft, qua prijsvaststelling, een gemengd karakter en bestaat uit twee delen:

-in het eerste deel, inzake de uitbouw van een basisnetwerk met deelfietsen, wordt de concessie, onverminderd de door de gebruikers te betalen gebruikersvergoedingen, beschouwd als een opdracht tegen betaling van een vaste jaarlijkse vergoeding, uitgedrukt als de financiële ondersteuning beschreven onder artikel 3.2.1 Basisnetwerk van het bestek.

-in het tweede deel, inzake de uitbouw van een aanvullend netwerk met deelfoertuigen, wordt de concessie in beginsel beschouwd als een opdracht tegen prijslijst, waarvan de concrete modaliteiten worden bepaald in het afnamecontract tussen de concessiehouder, de opdrachtgever en de aanbestedende overheid (zie artikel 3.2.2 Aanvullend netwerk). De opdracht tegen prijslijst is een opdracht waarbij de eenheidsprijzen voor de verschillende posten forfaitair zijn en de hoeveelheden, voor zover er hoeveelheden voor de posten worden bepaald, vermoedelijk zijn of worden uitgedrukt binnen een vork. De posten worden verrekend op basis van de werkelijk bestelde en gepresteerde hoeveelheden.

De opdracht wordt gegund op basis van de eenheidsprijzen opgegeven in de offerte. Bij het opstellen van de lastvoorwaarden van deze opdracht beschikt de aanbestedende overheid nog niet over de exact benodigde hoeveelheden. Daarom zijn de vermoedelijke hoeveelheden louter indicatief. Zij binden het bestuur op geen enkele wijze. De concessiehouder kan geen schadevergoeding eisen indien deze vermoedelijke hoeveelheden niet bereikt worden.

Het minimale aantal deelfietsen is hetgeen opgenomen werd in het basisnetwerk. Afhankelijk van het gebruik en de behoeftes voor het aanvullend net, zal dit aantal oplopen. De inschatting is dat binnen de periode van 2 jaar er een 260-tal deelfietsen operationeel zullen zijn. Dit aantal is echter geen begrenzing.

Bij het tweede deel, de uitbouw van het aanvullend netwerk met deelfoertuigen, zal de afzonderlijke afroep het voorwerp uitmaken van een afnameovereenkomst tussen de concessiehouder, de opdrachtgever en de aanbestedende overheid.”

Ten aanzien van het aanvullend netwerk preciseert artikel 3.3.2 van het bestek nog het volgende:

“Naast het basisnetwerk, moet het voor lokale besturen, bedrijven, organisaties en de aanbestedende overheid mogelijk zijn om aanvullende locaties en deelfoertuigen te voorzien via aanvullende netwerken.

Het aanvullend netwerk kan zowel op bestaande locaties worden voorzien, als ingericht worden op nieuwe locaties.

Volgende instanties kunnen deelfietsen voor het aanvullend netwerk bestellen en staan dan ook zelf in voor de financiering hiervan:

- de concessiehouder die een extra locatie wil opstarten met deelfoertuigen of een bestaande locatie wil uitbreiden;

- het lokaal bestuur of de aanbestedende overheid die een extra locatie wil opstarten met deelvoertuigen of een bestaande locatie wil uitbreiden;
- een bedrijf of andere organisaties die een extra locatie wil opstarten met deelvoertuigen of een bestaande locatie wil uitbreiden.

Dit aanvullend netwerk mag voor de eindgebruiker niet onderscheiden worden van het basisnetwerk en moet dus aan dezelfde voorwaarden voldoen. Dit betekent dat de voertuigen te allen tijde voor alle gebruikers toegankelijk moeten zijn en dezelfde prijsvoorwaarden moeten gelden als voor het basisnetwerk.

Het aanvullend netwerk mag pas worden uitgerold na expliciet akkoord van zowel de aanbestedende overheid als het betrokken lokaal bestuur, bedrijf of andere organisatie.

Het aanvullend netwerk kan bestaan uit elektrische en/of niet-elektrische fietsen, na afname door het genoemde bedrijf of organisatie en met akkoord van de aanbestedende overheid en het betrokken bestuur.

Hieronder wordt een indicatieve oplijsting gegeven van het aantal fietsen:

- gemeente Kuurne: ca. 10 fietsen
- gemeente Wevelgem: ca. 12 fietsen, waarvan minstens 3 elektrisch”.

3.3.3. De gunningscriteria zijn de prijs (gewicht: 35), het “kwantitatief aanbod basisnetwerk voor vastgestelde prijs” (gewicht: 20), de “kwaliteit van het aanbod” (gewicht: 35) en het communicatieplan (gewicht: 10).

Specifiek wat het prijs criterium betreft, wordt een onderscheid gemaakt tussen, enerzijds, de “prijs van de fietsen voor eindgebruiker (in basisnetwerk én aanvullend netwerk)”, waaromtrent meerdere scenario’s worden uitgevraagd, en, anderzijds, de prijs voor het “aanvullend netwerk (aanvullend op basisnetwerk)”.

Het (deel)criterium voor de prijs voor het aanvullend netwerk wordt als volgt toegelicht:

“Zie omschrijving onder 3.2.2 Aanvullend netwerk

- Eventuele prijs opstart bijkomende locatie (zonder fietsen)
- Eventuele jaarlijkse exploitatieprijs per bijkomende locatie (zonder fietsen)
- jaarprijs per bijkomende elektrische fiets;
- jaarprijs per bijkomende niet-elektrische fiets”.

De omschrijving onder artikel 3.2.2 luidt:

“Naast het basisnetwerk, kunnen gemeenten, bedrijven, de aanbestedende overheid en derden uit het werkingsgebied ook investeren in extra locaties en/of extra voertuigen op bestaande locaties. De prijs voor de eindgebruiker dient gelijk te zijn aan die voor het basisnetwerk.

Voor de instantie die een extra locatie/voertuigen wil voorzien (en die hiervoor geldt als opdrachtgever), dient er wel een prijs te worden opgegeven. In functie van de gunning wordt een prijs aangeleverd in offerteformulier D voor de volgende elementen:

- Eventuele prijs opstart bijkomende locatie (zonder fietsen)
- Eventuele jaarlijkse exploitatieprijs per bijkomende locatie (zonder fietsen)
- jaarprijs per bijkomende elektrische fiets;
- jaarprijs per bijkomende niet-elektrische fiets [...].

Indien derden interesse hebben om een extra locatie / voertuigen te voorzien, dienen zij deze prijs aan de kandidaat te betalen. Deze deervoertuigen moeten mee in het systeem functioneren van het basisnetwerk en dienen dus ten allen tijde publiek toegankelijk te zijn en aan dezelfde prijsvoorwaarden te voldoen. [...]”

3.3.4. Vier ondernemingen dienen een offerte in. Onder hen de verzoekende partij en D.R. (gekozen inschrijver).

3.3.5. De als vertrouwelijk stuk neergelegde offerte van D.R. lijkt op het eerste gezicht geen voorstel te formuleren voor wat betreft het aanvullend netwerk. Onder de hoofding “kwantitatief aanbod basisnetwerk” wordt wel een aanvullend aanbod van 100 niet-elektrische deelfietsen voorgesteld, geconcentreerd in de stadskern van Kortrijk, verspreid over bijkomende stoplocaties in het centrum. De offerte maakt in dit verband gewag van een “aanvullend netwerk”.

3.4.1. Bij e-mail van 12 mei 2026 worden de vier ondernemingen die een offerte hebben ingediend, uitgenodigd om een BAFO in te dienen tegen 28 mei 2026.

De uitnodiging bevat voor elke inschrijver een aantal specifieke “aandachtspunten en vragen [...] met het oog op de opmaak van uw Best and Final Offer (BAFO)”.

3.4.2. De als vertrouwelijk stuk neergelegde e-mail aan D.R. bevat de aandachtspunten en vragen aangaande de offerte van D.R., onder meer voor wat betreft de uitbreiding van het netwerk.

Er wordt in eerste instantie op gewezen dat, indien de uitbreiding met extra fietsen in Kortrijk onlosmakelijk verbonden is met de uitrol van het basisnetwerk, op voorhand met de stad moet worden nagegaan of de stad dit zal toelaten.

Voorts wordt gevraagd of de extra stadsfietsen, die in de offerte voorzien werden in Kortrijk-centrum, moeten worden beschouwd als het zogenaamd aanvullend netwerk, dat gratis aangeboden wordt. Gevraagd wordt of aanvullend netwerk ook in andere steden/gemeenten kan worden voorzien, en onder welke eventuele voorwaarden.

Vervolgens wordt opgemerkt dat de prijs van het aanvullend netwerk niet wordt gespecificeerd. Gevraagd wordt om te specificeren of deze prijs bepaald wordt op 0€ voor de lokale besturen en of dit aanbod geldt voor een maximum aantal fietsen/hubs, een minimum aantal gebruikers/ritten, en of er anderszins beperkingen zijn op vragen van lokale besturen om fietsen te voorzien in het kader van dit aanvullend netwerk.

In dat verband wordt indicatief ook nog meegegeven dat er, bovenop de interesse van de gemeenten Kuurne en Wevelgem, ook interesse is vanuit de stad Menen voor ongeveer 20 fietsen.

3.4.3. De uitnodiging voor het indienen van een BAFO aan de verzoekende partij beperkt zich, wat betreft de prijsopgave voor het luik uitbreiding van het netwerk, tot de mededeling dat de prijs voor het aanvullend aanbod een belangrijke drempel voor gemeenten is om hiervan gebruik te maken en bijkomende fietsen af te nemen, met verzoek daarmee in de BAFO rekening te houden.

3.5. Op 28 mei 2026, enkele uren vooraleer de BAFO moet worden ingediend, wordt ook nog een “verduidelijking” meegedeeld, “op vraag van één van de kandidaten”:

“Voor de prijs voor het aanvullend netwerk (gunningscriterium 1.2) was in het bestek geen gewichtsverdeling meegegeven. In functie van duidelijkheid geef ik hierbij mee dat de gewichtsverdeling over de 4 subcriteria zal gebeuren als volgt:

- Prijs opstart bijkomende locatie (zonder fietsen) – 2.5
- Jaarlijkse exploitatieprijs per bijkomende locatie (zonder fietsen) – 2.5
- Jaarprijs per bijkomende elektrische fiets – 5
- Jaarprijs per bijkomende niet-elektrische fiets – 5”.
-

3.6. Alle inschrijvers dienen tijdig een BAFO in.

3.7. Uit de als vertrouwelijk stuk neergelegde BAFO van D.R. blijkt dat zij onder de rubriek “Aanvullend netwerk, licentie Kortrijk en flexibele uitbreidingen” twee opties heeft aangeboden, beide volledig op kosten van D.R. Optie A betreft 100 niet-elektrische deelfietsen als aanvullend netwerk, optie B betreft 50 bijkomende e-bikes als aanvullend netwerk.

De BAFO geeft aan dat deze dan prioritair kunnen worden gebruikt voor de interesse van de gemeenten Kuurne, Wevelgem en Menen. De keuze tussen optie A en B moet luidens de BAFO worden gemaakt bij gunning.

Voor de uitbreidingen bovenop het aangeboden aanvullend netwerk worden afzonderlijke (maandelijkse) tarieven aangeboden voor een elektrische fiets en een niet-elektrische fiets.

3.7. Op 26 juni 2026 beslist de Intercommunale Leiedal om de concessie aan D.R. toe te wijzen.

Dit is de bestreden beslissing.

Er wordt overwogen dat “[a]lle ingediende BAFO’s voldeden aan de minimale eisen van het bestek” en dat alle inschrijvers “de nodige

documenten aan[leverden] om te bewijzen dat ze niet onder de geformuleerde uitsluitingsgronden vallen en dat ze voldoen aan de selectiecriteria”.

Wat betreft het prijscriterium wordt melding gemaakt van de volgende score:

- Prijs eindgebruiker: 18,65/20 voor de verzoekende partij vs. 14/20 voor D.R.
- Prijs aanvullend netwerk: 5,54/15 voor de verzoekende partij vs. 15/15 voor D.R.

Voor de globaliteit van de gunningcriteria behaalt de verzoekende partij een totaalscore van 76,61/100 tegenover een totaalscore van 83,75/100 voor D.R.

Met haar totaalscore is D.R. de eerst gerangschikte inschrijver, zodat deze wordt beschouwd als de inschrijver met de economisch meest voordelige offerte. De verzoekende partij is als tweede gerangschikt.

3.8.1. De verzoekende partij heeft vervolgens contact genomen met de Intercommunale Leiedal, met het oog op bijkomende verduidelijking.

3.8.2 Zo verkreeg de verzoekende partij per e-mail van 2 juli 2026 nadere toelichting aangaande haar score van 5,54 voor het deelcriterium inzake de prijs voor het aanvullend netwerk:

- Prijs opstart bijkomende locatie: 2,5 punten (voor nulprijs) op 2,5
- Jaarlijkse exploitatieprijs per bijkomende locatie: 0 punten op 2,5
- Jaarprijs per bijkomende elektrische fiets: 1,54 punten op 5
- Jaarprijs per bijkomende niet-elektrische fiets: 1,50 punten op 5.

3.8.3 Deze toelichting gaf op 4 juli 2026 aanleiding tot een bijkomende vraagstelling. Het antwoord daarop van 6 juli 2026, dat in de vraagstelling werd verwerkt, wordt hieronder cursief weergegeven:

“Tijdens ons gesprek kwam aan bod dat [D.R.] een gratis aanvullend netwerk van 42 (of net iets meer) elektrische fietsen aanbood. Indien er bijkomende fietsen zouden worden gevraagd, bijvoorbeeld vanaf een 50e fiets, was hiervoor wel een prijs opgegeven. Er werd toen aangegeven dat die prijs in de praktijk niet relevant werd geacht, omdat bij de lokale besturen zou zijn nagevraagd dat de behoefte niet verder zou gaan dan die 42 fietsen.

Ik blijf met een aantal vragen zitten.

Eerst en vooral merk ik dat er gesproken wordt over 20 fietsen voor Menen. Tenzij ik mij vergis is dat geen informatie die wij gekregen hebben.

> Zoals in mijn vorige mail aangegeven, is dit informatie die we pas in de BAFO-fase ontvingen van de gemeente, en die we als een verduidelijking in de BAFO-fase meegenomen hebben bij bepaalde offertes (zijnde de offertes waar dit aantal een relevant onderscheid maakte).

Wat de punten voor het aanvullend netwerk betreft heb ik de volgende vragen:

- Prijs opstart bijkomende locatie. Was in ons aanbod gratis en dus krijgen we 2.5 punten op 2.5.

> inderdaad

- Jaarlijks exploitatie bijkomende locatie. We stelden [...] euro voorop en krijgen 0. Dit betekent dat diegene die 2.5 kregen, hier ook een gratis aanbod hebben gedaan (ongeacht het aantal).

Klopt dit?

> inderdaad

- Jaarlijkse prijs per bijkomende elektrische fiets: wij stelden [...] voor en krijgen 1.54 op 5. We hadden begrepen dat diegene die 5 kregen een gratis aanbod gaven voor 42 eenheden en dan een prijs voor de bijkomende. Hoe is de eenheidsprijs waarmee wij vergeleken werden dan berekend?

> de inschrijvers die voor méér dan 42 aanvullende fietsen een gratis aanbod inschreven, kregen hier inderdaad 5 op 5 als score. Jullie score werd verrekend (via de regel van 3) t.o.v. de duurste inschrijver op dit subcriterium (zijnde dus de hoogste prijs per fiets vanaf de eerste aanvullende fiets).

- Jaarlijkse prijs per bijkomende niet-elektrische fiets: wij stelden [...] voor en krijgen 1.50 op 5. We hadden begrepen dat diegene die 5 kregen een gratis aanbod gaven voor 42 eenheden en dan een prijs voor de bijkomende. Hoe is de eenheidsprijs waarmee wij vergeleken werden dan berekend? Op basis van de gratis fietsen of op basis van de prijs voor hun aanvullend netwerk voor het aantal zij wel een prijs vragen? = Kan je bevestigen of bij de beoordeling van gunningscriterium 1.2 al dan niet rekening werd gehouden met de prijs die [D.R.] heeft opgegeven voor bijkomende fietsen boven dat gratis aanvullend netwerk?

> berekening is dezelfde als van bovenstaande subcriterium.

Bij de beoordeling van deze twee subcriteria is geen rekening gehouden met de prijs voor bijkomende fietsen boven het aangehaalde richtinggevende aantal fietsen (i.c. 42).”

IV. Vertrouwelijkheid van bepaalde stukken

4. De verwerende partij vraagt om de vertrouwelijke behandeling van bepaalde door haar neergelegde stukken die zij in de inventaris als vertrouwelijk aanduidt en waarbij zij de redenen opgeeft waarom zij om die vertrouwelijke behandeling vraagt. Er zijn geen gronden aangevoerd door de partijen om het aangevoerde vertrouwelijk karakter ervan te lichten. De Raad van State mag overigens deze stukken in zijn beoordeling betrekken.

V. Het toepasselijke rechtsbeschermingsregime en de daaraan gekoppelde schorsingsvoorwaarden

5. Het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid vermeldt onder de hoofding “Ontvankelijkheid”:

“Artikel 15, tweede lid van de Rechtsbeschermingswet bepaalt dat een vordering tot schorsing van een beslissing van een aanbesteder die in strijd met de toepasselijke regelgeving en bepalingen werd genomen (zoals de bestreden beslissing), bij Uw Raad volgens een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid moet worden ingediend. De verzoekende partij moet bijgevolg geen bewijs van spoedeisendheid voorleggen.”

6. De nota van de verwerende partij valt die zienswijze bij:

“Krachtens artikel 15, eerste lid, van de Wet Rechtsbescherming kan de uitvoering worden geschorst van de thans bestreden beslissing in aanwezigheid van een ernstig middel of een klaarblijkelijke onwettigheid. Overeenkomstig het tweede lid van dit artikel wordt de vordering tot schorsing voor Uw Raad immers uitsluitend ingesteld volgens een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

7. De proceshouding van de partijen ligt voor de hand.

Het bestek dat op de concessie van toepassing is, bepaalt immers uitdrukkelijk dat de wet van 17 juni 2016 ‘betreffende de concessieovereenkomsten’ (hierna: concessiewet) en de wet van 17 juni 2013

‘betreffende de motivering, de informatie en de rechtsmiddelen inzake overheidsopdrachten en bepaalde opdrachten voor werken, leveringen en diensten en concessies’ (hierna: rechtsbeschermingswet) op deze concessie van toepassing zijn.

Ook de brief van de verwerende partij houdende kennisgeving van de niet-gunning van de concessie, verwijst uitdrukkelijk naar de rechtsbeschermingswet:

“U beschikt over de mogelijkheid om tegen deze beslissing beroep in te stellen bij de Raad van State, overeenkomstig het artikel 14 en/of het artikel 15 van de [rechtsbeschermingswet].

Om ontvankelijk te zijn moet u dit beroep indienen binnen 15 dagen na deze mededeling in geval van een vordering tot schorsing overeenkomstig artikel 15, of binnen 60 dagen na deze mededeling in geval van een vordering tot vernietiging overeenkomstig artikel 14.
[...]

8. Na indiening van de nota van de verwerende partij en na neerlegging van het administratief dossier, is evenwel, naar aanleiding van een vraagstelling door het auditoraat, de vraag gerezen of de waarde van de voorliggende concessie wel de drempelwaarde van 5.404.000 euro, btw niet inbegrepen, bereikt.

Uit de vervolgens door de verwerende partij als vertrouwelijk neergelegde documenten, blijkt in eerste instantie dat er geen voorafgaandelijke raming in de zin van artikel 35 van de concessiewet is gebeurd.

Voorts wordt, op basis van de offerte van de gegunde opdracht, een overzicht overgemaakt waaruit volgens de verwerende partij duidelijk blijkt “dat het gegunde bedrag zich onder de Europese drempel bevindt”.

9. De Raad van State ziet in de discussie over de waarde van de concessie – gevoerd na neerlegging van de nota van de verwerende partij en na de neerlegging van het administratief dossier en bovendien op basis van als

vertrouwelijk neergelegde documenten – geen reden om de toepasselijkheid van de rechtsbeschermingswet ten aanzien van de voorliggende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

10. Een effectieve en efficiënte rechtsbescherming vergt dat de te volgen gerechtelijke procedure voldoende duidelijk en kenbaar is, en dat uiterlijk op het ogenblik dat de betrokken vordering wordt ingediend.

Te dezen blijkt niet dat de verzoekende partij wist of had moeten weten dat het te dezen niet gaat om een concessie met een (geraamde) waarde van 5.404.000 euro of meer. Zij mocht er dan ook op vertrouwen dat de verwerende partij op goede gronden heeft aangenomen dat de concessiewet *in casu* van toepassing is.

11. Voorts blijkt niet dat de partijen een situatie hebben “geveinsd” ten einde tot de toepasselijkheid van “gunstige” wetgeving te kunnen besluiten, ook al is die in werkelijkheid niet van toepassing.

Integendeel blijkt dat de waarde van de litigieuze concessie erg moeilijk kan worden bepaald. Er bestaat immers grote onzekerheid over meerdere factoren: de prijsopgave door de inschrijvers, het gebruik dat over een periode tot 2031 van de betrokken fietsen zal worden gemaakt, en het gebruik dat van het aanvullend netwerk zal worden gemaakt door de concessiehouder, de aanbestedende overheid, een lokaal bestuur dan wel een “bedrijf of een andere organisatie”. Er blijken zodoende meerdere onzekere parameters die de uiteindelijke waarde bepalen.

Het heeft het er dan ook alle schijn van dat de verwerende partij er op een bepaald moment voorzichtigheidshalve is van uitgegaan dat minstens niet kon worden uitgesloten dat het drempelbedrag onder omstandigheden zou kunnen worden bereikt.

12. Dat het gunningsbedrag de drempelwaarde niet bereikt, sluit de toepasselijkheid van de concessiewet niet uit. De simulatie op basis van de aannames van de gegunde opdracht – waaromtrent bovendien geen tegenspraak mogelijk is geweest – is dan ook niet ter zake.

Overigens rijzen er – zoals hierna zal blijken – vragen bij de aanname van 42 fietsen voor het aanvullend netwerk, en de regelmatigheid van de prijsopgave (nul euro) daarvoor door de gekozen inschrijver.

13. Hoe dan ook wordt, onder verwijzing naar 's Raads arrest nr. 240.673 van 6 februari 2018, bijgetreden “dat met een efficiënte rechtsbescherming als oogmerk het passend lijkt in geval van twijfel de wet van 17 juni 2016 en met toepassing van artikel 3 van de wet van 17 juni 2013, ook die laatste wet, eerder wel dan niet toepasselijk te achten”.

14. Gezien het voorgaande wordt voor de beoordeling van de voorliggende vordering tot schorsing uitgegaan van de toepasselijkheid van artikel 17, §§ 1, 5 en 6, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, gelezen in samenhang met de artikelen 15 en 31 van de rechtsbeschermingswet van 17 juni 2013, zodat enkel moet worden onderzocht of in de voorliggende vordering tot schorsing die is ingesteld volgens de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid, een ernstig middel waarvan het onderzoek zich leent voor een versnelde behandeling of een klaarblijkelijke onwettigheid wordt aangevoerd.

VI. Onderzoek van het enig middel

Uiteenzetting van het middel

15. Het enig middel voert onder meer de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, het grondwettelijk gelijkheids-, niet-discriminatie- en transparantiebeginsel, de artikelen 24, 38, 46, § 1 en § 6 van de concessiewet, de artikelen 8 en 30 van het koninklijk besluit van 25 juni 2017 ‘betreffende de plaatsing en de algemene uitvoeringsregels van de

concessieovereenkomsten', het *patere legem quem ipse fecisti*-beginsel, de materiële motiveringsplicht en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het zorgvuldigheidsbeginsel.

16. Het derde middelonderdeel voert in essentie aan dat de offerte van de gekozen inschrijver als onregelmatig moet worden beschouwd.

Voor de posten jaarprijs per bijkomende elektrische fiets en jaarprijs per bijkomende niet-elektrische fiets heeft D.R. immers geen uniforme eenheidsprijs aangeboden, maar een uiteenlopende prijs in functie van het aantal af te nemen fietsen: enerzijds een nulprijs voor een beperkte hoeveelheid, anderzijds een reële prijs per bijkomende fiets. Zodoende “heeft de gekozen inschrijver zich niet aan de dwingende regels van het bestek gehouden en is zijn offerte door een substantiële onregelmatigheid aangetast”.

Beoordeling

17. Artikel 1.13.2 van het bestek bepaalt dat, wat betreft het aanvullend netwerk, de concessie wordt beschouwd als een opdracht tegen prijslijst. Dit houdt, luidens dezelfde bepaling, in dat “eenheidsprijzen [...] forfaitair zijn en de hoeveelheden, voor zover er hoeveelheden voor de posten worden bepaald, vermoedelijk zijn of worden uitgedrukt binnen een vork”. De opdracht wordt gegund “op basis van de eenheidsprijzen opgegeven in de offerte”.

Dezelfde bepaling bevestigt dat de uitbouw van het aanvullend netwerk het voorwerp zal uitmaken van een afzonderlijk afnamecontract tussen de concessiehouder en de opdrachtgever.

Deze bepaling vindt bevestiging in de artikelen 2.10.2, 3.1.2 en 3.2.2 van het bestek.

18. Het gunningcriterium 1.2. “Prijs voor aanvullend netwerk” vraagt onder meer de volgende prijzen uit:

- jaarprijs per bijkomende elektrische fiets;
- jaarprijs per bijkomende niet-elektrische fiets.

19. Uit de als vertrouwelijk stuk neergelegde BAFO van D.R. blijkt dat twee opties worden aangeboden, beide volledig op kosten van D.R. (0 euro):

- optie A betreft 100 niet-elektrische deelfietsen als aanvullend netwerk;
- optie B betreft 50 bijkomende elektrische deelfietsen als aanvullend netwerk.

De BAFO geeft aan dat deze dan prioritair kunnen worden gebruikt voor de interesse van de gemeenten Kuurne, Wevelgem en Menen. De keuze tussen optie A en B moet luidens de BAFO worden gemaakt bij gunning.

Indien er bestellingen gebeuren bovenop wat in het kader van de opties wordt aangeboden, wordt daarvoor een tarief opgegeven dat verschillend is naargelang het gaat om een elektrische fiets of een niet-elektrische fiets.

20. Het is de Raad van State niet duidelijk of de vermelde opties A en B worden aangeboden in het kader van het basisnetwerk, dan wel in het kader van het aanvullend netwerk. Het gegeven dat de keuze moet worden gemaakt bij gunning wekt de indruk dat de opties kaderen in het basisnetwerk.

Indien de opties kaderen in het basisnetwerk, gebeurt elke bestelling in het kader van het aanvullend netwerk aan de in de BAFO voorgestelde tarieven, en dus niet aan een nultarief.

Indien de opties kaderen in het aanvullend netwerk, rijst de vraag of daaromtrent dan wel een afzonderlijke overeenkomst met de opdrachtgever zal worden gesloten, nu de BAFO aangeeft dat de keuze reeds bij gunning moet gebeuren.

Ter zitting kon de verwerende partij aangaande deze onduidelijkheden geen opheldering verstrekken.

21. Zowel de verzoekende als de verwerende partij lijken er van uit te gaan dat D.R., voor wat betreft de jaarprijs per bijkomende fiets, een dubbele prijszetting heeft gedaan: een nulprijs voor een eerste hoeveelheid fietsen, en een reële forfaitaire prijs voor elke bijkomende fiets.

De Raad van State beoordeelt het middel dan ook in de aanname dat de opties A en B effectief kaderen in de prijszetting voor het aanvullend netwerk, en dus geen deel uitmaken van het basisnetwerk.

22. Met de verzoekende partij wordt aangenomen dat de gekozen inschrijver alsdan geen uniforme eenheidsprijs lijkt te hebben aangeboden, maar wel een variabele prijs in functie van de gekozen optie. Indien bij gunning gekozen wordt voor optie A zal vanaf de 101ste bijkomende niet-elektrische fiets toepassing worden gemaakt van het in de BAFO vermelde vaste tarief voor niet-elektrische fietsen. Indien bij gunning gekozen wordt voor optie B zal vanaf de 51^{ste} bijkomende elektrische fiets toepassing worden gemaakt van het in de BAFO vermelde vaste tarief voor elektrische fietsen.

23. Het bestek bepaalt niet dat ten aanzien van het prijscriterium “jaarprijs per bijkomende elektrische fiets” en “jaarprijs per bijkomende niet-elektrische fiets” een onderscheid mag worden gemaakt naargelang het aantal bestelde fietsen. Het bestek bepaalt evenmin dat, voor de beoordeling van het betrokken prijscriterium, enkel rekening zal worden gehouden met de prijsopgave voor een volume van maximaal 50 elektrische of 100 niet-elektrische fietsen. Door niettemin in een dergelijke prijsdifferentiatie te hebben voorzien, heeft de BAFO van D.R. *prima facie* op het substantiële punt van de prijsopgave afgeweken van het bestek.

Op het eerste gezicht had de verwerende partij de BAFO van D.R. dan ook als onregelmatig moeten afwijzen.

24. De Raad van State merkt nog op dat, wat betreft de beoordeling van de gekozen offerte, de aanname van de opgave van een nulprijs voor zowel de bijkomende elektrische fiets als de bijkomende niet-elektrische fiets haaks lijkt te staan op de aangeboden opties die uitgaan van een keuze voor hetzij de 50 gratis

elektrische fietsen, hetzij de 100 gratis niet-elektrische fietsen, maar dus niet van enige combinatie van gratis elektrische fietsen met gratis niet-elektrische fietsen.

25. Het enig middel is de aangegeven mate ernstig.

VII. Besluit

26. Het enig middel is ernstig gebleken. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt dan ook ingewilligd.

VIII. Kosten

27. Het is passend, gelet op de hierna ingewilligde vordering tot schorsing en het daaropvolgende nog noodzakelijke procedureverloop, de kosten, de gevorderde rechtsplegingsvergoeding inbegrepen, in beraad te houden.

BESLISSING

De Raad van State beveelt de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing van de raad van bestuur van de Intercommunale Leiedal van 26 juni 2026 om de concessie voor diensten voor de exploitatie van een regionaal deelfietssysteem in de regio Leiedal te gunnen aan D.R.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op elf augustus tweeduizend zesentwintig, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

David D’Hooghe, staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door

Ilse Anné, griffier.

De griffier

De voorzitter

Ilse Anné

David D’Hooghe